

ROOMSE KOORTS

(Roman Fever)

Een dubbel hoofdprogramma
(A Double Bill)

door

EDITH WHARTON

bewerkt voor toneel

door

Dawn Keeler

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ROOMSE KOORTS, EEN DUBBEL HOOFDPROGRAMMA - ROMAN FEVER, A DOUBLE BILL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **EDITH WHARTON bewerkt voor toneel door DAWN KEELER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Roomse Koorts 1910

Mevr. Alida Slade - uit Oud New York, 40-45

Mevr. Grace Ansley - uit Oud New York, 40-45

Italiaanse Kelner

Rome 1910. Namiddag. Terras van een hotel met uitzicht op het Forum en de Palatijn Heuvel. In de verte klinken klokken en is het geluid van riuigjes hoorbaar. Twee goed geconserveerde Amerikaanse vrouwen van middelbare leeftijd leunen op de balustrade en kijken naar het uitzicht. Er klinkt gelach. Van beneden horen zij de stemmen van hun dochters.

Stem Barbara: Jenny, waar zit je? We hebben om drie uur met de anderen afgesproken.

Stem Jenny: Ik ben hier, Barbara.

Stem Barbara: Nou, kom op dan, de jonkies hebben hun breiwerkje.

Stem Jenny: O, hoor eens, Babs, toch niet echt een breiwerkje!

Stem Barbara: Ik bedoelde het maar figuurlijk. Ten slotte is er voor onze arme moeders weinig anders dat zij kunnen doen. (*Grace Ansley en Alida Slade kijken elkaar aan*)

Grace: (*met lichte gêne*) Barbara!

Alida: Dus zo denken onze dochters over ons!

Grace: Niet van ons persoonlijk. Dat moeten we niet vergeten. Het is gewoon het algemene idee over moeders. En je ziet ... (*half schuldig haalt zij haar breiwerkje uit haar mooie zwarte handtas*)... Men weet maar nooit! Dankzij het nieuwe systeem hebben wij flink wat vrijetijd over.

Alida: Ik weet niet eens waar zij heen zijn. Jij wel?

Grace: Ik denk dat die jonge Italiaanse piloten die we op de ambassade hebben ontmoet, hun hebben uitgenodigd om naar Tarquinia te vliegen om daar thee te drinken. Ik neem aan dat zij willen wachten tot het donker is en bij maanlicht terug vliegen.

Alida: Maanlicht! Dat het nog altijd een rol speelt! Ze kunnen wel zeggen dat maanlicht en sentiment voor onze meisjes hebben afgedaan, maar als ik mij niet vergis, is jouw Babs gevallen voor die jonge piloot - de Marchese - een van de beste vangsten in Rome.

Grace: Die jongen van Campolieri? O, dat lijkt mij niet zo'n geweldige vangst.

Alida: Kijk niet zo onschuldig, lieve -- je weet dat hij het wel is, en het is zeker dat Babs hem binnenhaalt. Ze is zo levendig, niet half zo een verfijnde schoonheid als jij was op haar leeftijd, o nee, maar zo dynamisch. Ik heb me vaak afgevraagd hoe twee exemplarische persoonlijkheden als jij en Horace haar voort hebben kunnen brengen.

Grace: Ik denk dat je mijn Babs overschat, lieve.

Alida: Nee, dat doe ik niet. Ik waardeer haar. En ben misschien jaloers op je.

Grace: Maar, Jenny is perfect. Niet zo levendig als jij was, maar zo'n aardig, lief karakter.

Alida: O, als ik invalide zou zijn, dan was ik liever in handen van Jenny dan van wie dan ook ter wereld. Ze zorgt zo goed voor me, het verveelt me nogal, eigenlijk. Soms wens ik wel eens dat ze verliefd zou worden op de verkeerde man - dan kon ik tenminste proberen om haar te redden. Het zou een uitdaging voor me zijn. Ik heb altijd een briljante dochter willen hebben... en nooit helemaal begrepen waarom ik in plaats daarvan een engeltje heb gekregen.

Grace: *(verdedigend)* Babs is ook een engeltje.

Alida: Natuurlijk - natuurlijk! Maar zij heeft regenboogvleugels. Nou, zo meteen dwalen ze met hun jongemannen langs de zee, vermaken zich zonder twijfel uitstekend.

Grace: Terwijl wij hier zitten...

Alida: En het herinnert allemaal iets te goed aan het verleden.

Grace: Ja, dat is zo. *(ze zucht)* Soms word ik al moe van alleen het kijken -- zelfs naar dit.

Alida: Het Colosseum? Het Forum? De Palatijn Heuvel? *(ze gebaart naar het uitzicht)* Ik vind het nog steeds het mooiste uitzicht ter wereld, en ik zou niet weten waarom we hier niet even zouden blijven. *(ze trekt twee rotan stoelen naar de balustrade, en gaat zelf op een ervan zitten)*

Grace: Nou, voor mij zal dat natuurlijk ook altijd zo zijn. Ik bedoelde alleen ...

Alida: *(negeert Grace)* Het is een uitzicht dat wij beiden al vele jaren kennen. Toen we elkaar hier voor het eerst ontmoetten waren we jonger dan onze meisjes nu. Weet je nog?

Grace: O, ja, dat weet ik nog. *(ze kijkt zenuwachtig om zich heen voordat zij in de andere stoel gaat zitten)* De hoofdkelner kijkt naar ons. Hij lijkt zich af te vragen wat wij aan het doen zijn.

Alida: Ik zal zijn vragen wegnemen. *(ze gebaart naar de kelner die naar hen toekomt)* Mia amica ed io sono state veniri a Roma per molto anni, e voremmo sedere qui per il resto dello pommeriggio, guardare la vista.

Kelner: D'accordo, Signora. Con molte piacere. Forse le Signore vorreste rimanere qui, sulla terrazza per cena, perche stasera ci sono una luna piena.

Alida: Perche no? Wat vind jij, Grace?

Grace: *(niet zeker of zij het begrepen heeft)* Stelt hij voor dat wij hier op het terras blijven dineren?

Alida: *(licht verbijsterd)* Ja, lieve. Het kan tenslotte erger. Hij zegt dat het vanavond volle maan is. Rome in het maanlicht is altijd heel bijzonder, zeker het uitzicht op het Forum vanaf hier. *(ze knikt naar de kelner)*

Grazie, rimaneremo par cena. *(de kelner maakt een lichte buiging en gaat af)*

Alida: *(stilte terwijl zij toekijkt als Grace aan haar breiwerk begint)* Denk je dat onze dochters even sentimenteel zijn als wij waren?

Grace: *(breit)* Ik ben tot de conclusie gekomen dat ik geen idee heb wat zij zijn. En misschien wisten wij ook niet meer van elkaar.

Alida: Nee, misschien niet.

Grace: *(werpt een verlegen blik)* Ik had nooit gedacht dat jij sentimenteel was, Alida.

Alida: Nou, misschien was ik het niet, maar tegenwoordig lijkt ik het wel te zijn. Sinds de dood van Delphin valt het mij zwaarder om mijn rol in het leven te bepalen. Zijn weduwe zijn is een vrij saaie aangelegenheid. Snap je, ik genoot er zo van om zijn vrouw te zijn. Elke dag bracht opwindende en onverwachte taken met zich mee. De spontane ontvangsten van vooraanstaande buitenlandse collega's, spoorlags voor juridische zaken naar Londen, Parijs of Rome waar we zo gastvrij werden ontvangen. Ik leverde mijn volledige aandeel om ons een uitzonderlijk stel te maken. Ik moet toegeven dat ik er trots op was om "de" vrouw van Delphin Slade te zijn. Maar daar weet je alles van. We hebben tenslotte lang genoeg tegenover elkaar gewoond, tot, uiteraard, Delphin zijn grote slag op Wall Street sloeg.

Grace: En je verhuizing naar het sjeke deel van Park Avenue; weg uit ons milieu. Ik denk dat de weduwe van Delphin Slade zijn behoorlijk saai is, vergeleken met... *(ze pakt haar knot wol van de grond, en ziet daar op hetzelfde moment een boek liggen. Ook dat pakt zij op, en begint ernaar te kijken)*

Alida: Ja, dat is het ook. Ik denk niet dat de weduwe van Horace Ansley zijn hetzelfde is. Jullie leidden een veel kalmer bestaan.

Grace: Babs is dat nu aan het goedmaken. Het is vrij vreemd dat we elkaar hier weer tegenkomen, beiden als aanhangsel van uitzonderlijke dochters.

Alida: Ik neem aan dat je in New York alles verkoopt en hierheen verhuist om bij Babs in de buurt te zijn, wanneer zij trouwt met die jongen van Campolieri.

Grace: Alida, lieve, ze zijn nog niet eens verloofd!

Alida: O, maar dat komt wel. Let op mijn woorden, en jij zal een vredige oude dag hebben met een voortreffelijke kok, bridge en kleinkinderen, daar waar ik niets meer heb om naar toe te leven. Jenny is zo perfect, zij hoeft niet bemoederd te worden, maar jouw Babs is een ander geval -- ze is een hele uitdaging. Als ik mijn kleine jongen niet had verloren... *(ze zucht terwijl Grace verder in beslag wordt genomen door het boek. Ze grinnikt)* Waar kijk je naar, Grace?

Grace: Ik vond het onder de tafel. Het is een Baedeker gids. Ik keek even naar wat er stond over het Forum en toen viel mijn oog op dit Romeinse gezegde --"Alleen honden en Inglesi lopen in de zon, Christenen in de schaduw." *(geluid van klokken en het slaat vijf uur. Alida kijkt op haar horloge)*

Alida: Vijf uur al.

Grace: Om vijf uur wordt er op de Ambassade gebridget.

(lange stilte. Grace pakt haar breiwerk weer op, terwijl Alida uitkijkt over Rome en luistert naar de kerkklokken)

Alida: Bridge, zei je? Alleen als jij wilt... Maar ik denk niet dat ik zin heb.

Grace: O, nee, natuurlijk niet. Ik heb helemaal geen zin.

Alida: Wat dacht je van een drankje?

Grace: Is het niet een beetje vroeg, lieve?

Alida: Ik weet dat het een beetje vroeg is, maar ik zou niet weten waarom we geen feestje zouden hebben? Per slot van rekening zijn de meisjes weg en vermaken zichzelf. Ik zal de kelner vragen of hij ons buiten drankjes wil brengen. *(ze kijkt rond voor de kelner en weet zijn aandacht te krijgen)* Due bicchiere di vino bianco -- secco, per favore.

Kelner: Certamente, signore. *(hij verdwijnt)*

Grace: Je hebt helemaal gelijk; het is hier zo prachtig; en zo vol met oude herinneringen. *(ze begint te breien, wat Alida met lichte afkeuring aanziet)*

Alida: Ik dacht er net aan dat Rome voor elke generatie reizigers iets anders vertegenwoordigt. Voor onze grootmoeders, Roomse koorts en misschien een plotselinge dood; voor onze moeders, sentimentele gevaren -- voor onze dochters, niet meer gevaren dan het midden van de hoofdstraat. Ze weten het niet -- maar wat missen ze een hoop!

Grace: Ja; hoe wij beschermd werden! *(ze worstelt met haar breiwerk)*

Alida: Vroeger dacht ik altijd dat onze grootmoeders het veel minder moeilijk hadden dan onze moeders, toen de Roomse koorts de straten onveilig maakte. In vergelijking moet het makkelijk zijn geweest om rond het gevaren uur hun dochters binnen te krijgen; maar toen jij en ik jong waren, en dergelijke schoonheid naar ons lonkte...

Grace: Met een snufje ongehoorzaamheid erbij...

Alida: En geen erger risico dan het vatten van een koutje tijdens de kille uren na zonsondergang, moet het voor de moeders knap lastig zijn geweest om ons binnen te houden -- toch?

Grace: Eén, twee, drie -- af laten glijden, twee; ja, dat moet wel.

Alida: Ik snap niet hoe je kan breien met zoveel schoonheid om je heen. *(ze raakt de arm van Grace aan en maakt haar aan het schrikken)* De zon is onder. Ben je niet bang, lieve?

Grace: Bang? Waarvoor?

Alida: Roomse koorts of longontsteking? Weet je nog hoe ziek je was die ene winter. Als meisje had je een erg gevoelige keel, toch?

Grace: O, hier boven zitten we goed. Beneden in het Forum, wordt het dodelijk koud, in één keer... maar hier niet.

Alida: Ach, natuurlijk, jij kan het weten, omdat jij zo voorzichtig moest zijn. *(de kelner komt met twee drankjes op een dienblad)* Altijd als ik hier van bovenaf naar het Forum kijk, herinner ik mij dat verhaal over die afschuwelijk gemene oudtante van jou. *(ze heft het glas naar Grace)* Op ons, lieve, en de toekomst van onze dochters.

Kelner: Signore, avete trovare una guida di Baedeker? C'e una signorina qui, che l'ha perduta. Het spijt me dat ik u stoor. *(Grace geeft hem het kleine boekje)* Ah, grazie signora. De signora zal erg blij zijn.

Grace: *(heft met een glimlach het glas naar Alida. Stilte)* O, ja; Oudtante Harriet. Zij zou haar jongere zusje na zonsondergang naar het Forum hebben gestuurd om een 's nachts bloeiende bloem voor haar album te plukken.

Alida: Maar zij wilde haar eigenlijk uit de weg hebben omdat zij verliefd waren op dezelfde man --

Grace: Nou, dat was de traditionele lezing voor de familie. Tante Harriet bekende het jaren later. In elk geval liep het arme jongere zusje de Roomse koorts op en overleed. Moeder maakte ons vroeger als kinderen bang met dat verhaal.

Alida: En jij maakte mij er bang mee, die ene winter, toen jij en ik hier als meisjes waren. De winter dat ik mij met Delphin verloofde.

Grace: *(grinnikt tegen zichzelf)* O, is dat zo? Jou echt bang gemaakt? Ik geloof niet dat jij zo snel bang bent?

Alida: Niet vaak; maar toen was ik het wel.

Grace: Waarom toen wel?

Alida: Omdat ik te blij was. Ik vraag me af of je weet wat dat betekent?

Grace: Ik -- ja...

Alida: Ik neem aan dat het verhaal over jouw gemene tante daarom zoveel indruk op mij maakte.

Grace: Ik begrijp het niet.

Alida: Ik dacht: "Roomse koorts bestaat niet meer, maar het Forum is na zonsondergang dodelijk koud -- zeker na een warme dag. En het Colosseum is zelfs nog vochtiger".

Grace: *(legt haar breiwerk neer)* Het Colosseum --?

Alida: Ja. Het was niet makkelijk om er binnen te komen nadat de poorten 's avonds op slot waren. Helemaal niet makkelijk. Maar in die tijd kon het evengoed gedaan worden. Het werd gedaan, vaak. Daar ontmoetten geliefden elkaar die elkaar nergens anders konden ontmoeten. Wist je dat?

Grace: Ik -- ik geloof. Ik weet het niet meer.

Alida: Je weet het niet meer? Je weet niet meer dat je op een avond vlak na zonsondergang wat ruïnes ging bezoeken, en een behoorlijke verkoudheid opliep? Er werd aangenomen dat je het opkomen van de maan ging bekijken. Men heeft altijd gezegd dat die kleine excursie de oorzaak was van je ziekte.

Grace: Is dat zo? Het is allemaal zo lang geleden.

Alida: Ja. Maar je werd weer beter -- dus het maakte niet uit. Het was alleen dat je vrienden verbaasd waren, omdat iedereen wist dat jij zo voorzichtig was vanwege je keel, en je moeder zorgde zo goed voor je... Je was die avond nog laat monumenten wezen bezichtigen, toch?

Grace: Misschien wel. De meest voorzichtigste meisjes zijn niet altijd voorzichtig. Waarom dacht je daar nu aan?

Alida: *(drinkt haar glas leeg en neemt even de tijd voordat zij antwoordt)*
Omdat ik het gewoon niet langer kan verdragen..!

Grace: Wat niet kan verdragen? *(langzaam legt zij haar breiwerk weg)*

Alida: Dat jij niet weet dat ik altijd heb geweten waarom je ging.

Grace: Waarom ik ging -- ?

Alida: Ja. Jij denkt zeker dat ik bluff? Nou, je ging om de man te ontmoeten waarmee ik verloofd was -- ik kan elk woord herhalen van de brief die jou daarheen bracht.

Grace: *(staat op met stijgende angst en laat haar tas en breiwerk op de grond glijden)* Nee, nee-- niet doen.

Alida: Waarom niet? Luister als je mij niet gelooft. "Mijn enige liefste, zo kan het niet doorgaan. Ik moet je alleen spreken. Kom morgen zodra het donker is naar het Colosseum. Er zal iemand zijn om je binnen te laten. Je hoeft van niemand te vrezen dat zij argwaan" -- maar misschien ben je vergeten wat er in de brief stond?

Grace: Nee; ik ken hem ook uit mijn hoofd.

Alida: En de ondertekening? "Alleen de jouwe; DS". Was dat het? Ik heb gelijk, toch? Dat was de brief die ervoor zorgde dat je die avond na het vallen van de avond naar buiten ging?

Grace: Ik snap niet hoe jij het weet. Ik heb die brief meteen verbrand.

Alida: Ja, dat zal wel, uiteraard -- jij bent zo voorzichtig! En als je die brief hebt verbrand, vraag jij je af hoe ik in vredesnaam kan weten wat erin stond. Ja, toch? *(Grace geeft geen antwoord)* Nou, lieve, ik weet wat er in die brief stond omdat ik hem heb geschreven!

Grace: Jij hebt hem geschreven?

Alida: Ja. *(met een kreet valt Grace terug in haar stoel en bedekt haar gezicht met haar handen. Alida wacht tot zij iets gaat zeggen, maar er komt niets)* Je vindt mij zeker afschuwelijk?

Grace: Ik dacht niet aan jou. Ik dacht aan de enige brief die ik ooit van hem heb gekregen! (*zij haalt de handen voor haar gezicht weg, en er rollen tranen over haar wangen*)

Alida: En ik heb hem geschreven. Jawel; Ik heb hem geschreven! Maar ik was het meisje waarmee hij verloofd was. Had je dat toevallig onthouden?

Grace: Ik probeer mijzelf niet te verontschuldigen... Ik was het niet vergeten.

Alida: En evengoed ging je erheen?

Grace: Evengoed ging ik erheen.

Alida: Je begrijpt het? Ik kwam erachter - en haatte je, haatte je. Ik wist dat je verliefd was op Delphin - en ik was bang: Bang voor jou, voor je stille manieren, je liefde... je... nou ja, ik wilde je gewoon uit de weg hebben, dat is alles. Maar voor een paar weken; gewoon tot ik zeker van hem was. Dus in blinde woede schreef ik die brief... ik weet niet waarom ik het je nu vertel.

Grace: Ik neem aan omdat je me altijd bent blijven haten.

Alida: Misschien. Of omdat ik mijn geweten wilde zuiveren. Ik ben blij dat je de brief vernietigd hebt. Natuurlijk heb ik nooit gedacht dat je dood zou gaan. (*Grace geeft geen antwoord*) Jij vindt mij een monster, nietwaar?

Grace: Ik weet het niet ... Het was de enige brief die ik had, en jij zegt dat hij hem niet had geschreven?

Alida: En hoeveel je nog altijd om hem geeft!

Grace: Ik gaf om die herinnering.

Alida: Je hebt je best gedaan om hem bij mij vandaan te krijgen, toch? Maar het mislukte en ik hield hem, dat is alles.

Grace: Ja. Dat is alles.

Alida: Ik zou nu willen dat ik het je niet had verteld. Ik had geen idee dat je het zo zou opnemen. Ik dacht dat je het geestig zou vinden. Het is, zoals jij zegt, allemaal zo lang geleden gebeurd; en je moet me nageven dat er voor mij geen reden was om aan te nemen dat je het ernstig zou opvatten. Hoe zou ik dat kunnen, als je twee maanden later met Horace Ansley trouwde? Zodra je uit bed kon komen, bracht je moeder je zo snel mogelijk naar Florence en gaf je weg. Men was nogal verbaasd -- het verbaasde ze dat dit zo snel moest gebeuren; maar ik dacht dat ik het wel wist. Ik had het idee dat je het deed om te kwetsen - om te kunnen zeggen dat je Delphin en mij voor was. Meisjes hebben zulke domme redenen om de meest serieuze dingen te doen. Dat je zo snel trouwde, overtuigde mij ervan dat je nooit echt om hem had gegeven.

Grace: Ja, dat zal wel. *(op de achtergrond klinkt een piano als zij zich beiden in stilte hullen)*

Alida: Ik denk dat het voor mij een soort grap was.

Grace: Een grap?

Alida: Nou ja, meisjes zijn soms erg gemeen. Zeker verliefde meisjes. Ik weet nog dat ik de hele avond inwendig heb zitten lachen bij het idee dat jij daar in het donker stond te wachten, uit zicht duiken, naar ieder geluidje luisteren, proberen om binnen te komen - tevergeefs wachten. Natuurlijk was ik van streek toen ik hoorde dat je nadien zo ziek was.

Grace: Maar ik heb niet tevergeefs gewacht. Hij had alles geregeld. Hij was er. We werden meteen binnengelaten.

Alida: Delphin daar? Ze lieten jullie binnen? -- Ah, nu lieg je!

Grace: Maar uiteraard was hij daar. Natuurlijk kwam hij -

Alida: Kwam? Hoe wist hij dat hij je daar kon vinden? Je raaskalt!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto